

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Salvatore Barbagallo

Kostja: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Eelotsuse küsimused

1. Kas kohtuotsust C-207/04 ⁽¹⁾ tuleb tõlgendada nii, et Itaalia seadusandja oleks pidanud naistele ette nähtud soodsat vanusepiiri laiendama ka meestele?
2. Kas käesolevas asjas tuleks otsustada, et vähemalt viiekümneaastaste meeste puhul tuleks vabatahtliku töölt lahkumise soodustamiseks makstavale hüvitisele kohaldada sellist maksumäära, mis on võrdne 50 %-ga lahkumishüvitise (T.F.R) maksustamisel kohaldatavast maksumäärast?
3. Kas võttes arvesse, et maksukohustuslase poolt füüsilise isiku tulumaksuna (Irpef) makstud summad ei kujuta endast osa tema palgast, kuna seda ei maksa tööandja töösuhtest tulenevalt, ja arvestades, et tööandja poolt töötaja töölt lahkumise soodustamiseks makstud summa ei ole oma olemuselt palk, on ühenduse õigusega kooskõlas otsustada, et eri vanusepiiride sätestamine naistele ja meestele (vastavalt 50 ja 55 aastat) on vastuolus ühenduse õigusega vaatamata sellele, et direktiiv 79/7 ⁽²⁾ lubab liikmesriikidel säilitada erinevused pensioniea osas?
4. Kas Euroopa Kohtule hinnangu andmiseks saadetud kohtuasja aluseks oleva siseriikliku normi rakendamine on vastuolus ühenduse õiguse (nõukogu 9. veebruari 1976. aasta direktiiv 76/207/EMÜ ⁽³⁾), mis keelab diskrimineerimise soo alusel) tõlgendusega või mitte, ja kas põhikohtuasja menetlev kohus peab selle siseriikliku normi (vabariigi presidendi dekreedid nr 917/86 artikli 17, muudetuna artikli 19, lõige 4a) sellest tulenevalt tunnistama ühenduse õigusega vastuolus olevaks või mitte?

⁽¹⁾ EKL 2005, lk I-7453.

⁽²⁾ EÜT L 6, lk 24; ELT eriväljaanne 05/01, lk 215.

⁽³⁾ EÜT L 39, lk 40; ELT eriväljaanne 05/01, lk 187.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Commissione tributaria provinciale di Latina (Itaalia) 5. märtsil 2007 — Michele Ciampi versus Agenzia Entrate Ufficio Latina

(Kohtuasi C-131/07)

(2007/C 117/16)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Commissione tributaria provinciale di Latina

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Michele Ciampi

Kostja: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Eelotsuse küsimused

1. Kas kohtuotsust C-207/04 ⁽¹⁾ tuleb tõlgendada nii, et Itaalia seadusandja oleks pidanud naistele ette nähtud soodsat vanusepiiri laiendama ka meestele?
2. Kas käesolevas asjas tuleks otsustada, et vähemalt viiekümneaastaste meeste puhul tuleks vabatahtliku töölt lahkumise soodustamiseks makstavale hüvitisele kohaldada sellist maksumäära, mis on võrdne 50 %-ga lahkumishüvitise (T.F.R) maksustamisel kohaldatavast maksumäärast?
3. Kas võttes arvesse, et maksukohustuslase poolt füüsilise isiku tulumaksuna (Irpef) makstud summad ei kujuta endast osa tema palgast, kuna seda ei maksa tööandja töösuhtest tulenevalt, ja arvestades, et tööandja poolt töötaja töölt lahkumise soodustamiseks makstud summa ei ole oma olemuselt palk, on ühenduse õigusega kooskõlas otsustada, et eri vanusepiiride sätestamine naistele ja meestele (vastavalt 50 ja 55 aastat) on vastuolus ühenduse õigusega vaatamata sellele, et direktiiv 79/7 ⁽²⁾ lubab liikmesriikidel säilitada erinevused pensioniea osas?
4. Kas Euroopa Kohtule hinnangu andmiseks saadetud kohtuasja aluseks oleva siseriikliku normi rakendamine on vastuolus ühenduse õiguse (nõukogu 9. veebruari 1976. aasta direktiiv 76/207/EMÜ ⁽³⁾), mis keelab diskrimineerimise soo alusel) tõlgendusega või mitte, ja kas põhikohtuasja menetlev kohus peab selle siseriikliku normi (vabariigi presidendi dekreedid nr 917/86 artikli 17, muudetuna artikli 19, lõige 4a) sellest tulenevalt tunnistama ühenduse õigusega vastuolus olevaks või mitte?

⁽¹⁾ EKL 2005, lk I-7453.

⁽²⁾ EÜT L 6, lk 24; ELT eriväljaanne 05/01, lk 215.

⁽³⁾ EÜT L 39, lk 40; ELT eriväljaanne 05/01, lk 187.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Rechtbank van koophandel Brussel (Belgia) 5. märtsil 2007 — Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV versus Andacon NV

(Kohtuasi C-132/07)

(2007/C 117/17)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Rechtbank van koophandel Brussel.

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV.

Kostja: Andacon NV

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 1891/04 ⁽¹⁾ artiklit 9 tuleb tõlgendada nii, et asjaomasel tolliasutusel või tollipunktil on keelatud saata määruse nr 1383/03 ⁽²⁾ artikli 9 lõikes 2 nimetatud teade või viia läbi määruse 1383/03 artikli 9 lõikes 3 alapunktis 2 sätestatud kontroll (või lasta seda teha) seni, kuni enne 1. juulit 2004 esitatud meetmetaotlust ei ole täiendatud määruse 1383/03 artiklis 6 nimetatud deklaratsiooniga?

2. Kas määruse nr 1383/03 artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see andis Antwerpeni tollile võimaluse esitada kaubamärgi valdajale kuus kaubaproovi, tuvastamaks, kas tegemist on võltsitud kaubaga, tingimusel, et seda kaubaproovide avalikustamist ei saa võrdsustada põhjaliku kontrolliga määruse nr 1383/03 artikli 9 lõike 3 alapunkti 2 tähenduses? Kui see on nii, siis kas see esitamine pidi toimuma määruse artikli 4 lõikes 1 sätestatud kolme tööpäevase tähtaja jooksul?

3. Kas määrusega nr 1383/03 on vastuolus see, kui Belgia tolliametnikud edastatavad määruse rakendamisel saadud informatsiooni adressaatidele, keda pole määruses nimetatud — siinkohal on silmas peetud eelkõige määruse artikli 9 lõiget 2 ja artikli 9 lõike 3 alapunkti 1, nt Belgia kohtu poolt määratud tunnistajate ülekuulamise või dokumentide edastamise käigus?

4. Kas määrusega nr 1383/03 on vastuolus see, kui artikli 4 lõike 2 (vt teine küsimus) või artikli 9 lõigete 2 ja 3 rakendamise käigus saadud informatsiooni — välja arvatud artikli 9 lõike 3 alapunktis 1 nimetatud informatsiooni — või Belgia kohtuniku poolt määratud tunnistajate ülekuulamise või dokumentide esitamise raames saadud informatsiooni (vt kolmas küsimus) kasutatakse menetluses, mille eesmärk pole võltsitud kaupade tuvastamine, nt paralleelimpordi vastu võitlemise menetluses?

⁽¹⁾ Komisjoni 21. oktoobri 2004. aasta määrus (EÜ) nr 1891/2004, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele (EMÜ) nr 1383/2003 teatavate intellektuaalomandi õiguste rikkumises kahtlustatavate kaupade suhtes võetava tollimeetme ja kõnealuseid õigusi rikkuvaks tunnistatud kaupade suhtes võetavate meetmete kohta (ELT L 328, lk 16).

⁽²⁾ ELT L 196, 2.8.2003, lk 7; ELT eriväljaanne 02/13, lk 469.

Kohtuasjas T-259/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG 6. märtsil 2007 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (teine koda) 14. detsembril 2006. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-259/02 kuni T-264/02 ja T-271/02: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG jt versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (esindajad: *Rechtswalt S. Völcker* ja *Rechtswalt G. Terhorst*)

Teine menetluspool: Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

- Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 14. detsembril 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-259/02 kuni T-264/02 ja T-271/02 ⁽¹⁾ osas, milles jäetakse rahuldamata RZB hagi;
- tunnistada kehtetuks komisjoni 11. juuni 2002. aasta otsus ((C2002)2091 lõplik) niivõrd kui võrd see puudutab RZB-d;
- teise võimalusena vähendada vaidlustatud otsuse artiklis RZB-le määratud rahatrahvi suurust Euroopa Kohtu kaalutlusõigusest lähtudes;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Esimese Astme Kohus on rikkunud EÜ artiklit 81, kuna ta on leidnud, et komisjonil on õigus eeldada, et pankade ümarlauakohtumine, mis piirdus kõigest ühe liikmesriigi territooriumiga, mõjutab liikmesriikide vahelist kaubandust.

Esimese Astme Kohus pidas pankade ümarlauakohtumist ekslikult „eriti raskeks rikkumiseks” trahvisuuniste mõistes. Ta kohaldas valesi suunistes nimetatud rikkumise raskuse kriteeriume (rikkumise olemus, konkreetset mõjud turule, asjaomase turu ruumiline ulatus), ei arvestanud komisjoni tegevuse selektiivsusega ning ei kaalunud lõpptulemusena kõiki argumente, nagu ta on seda ise nõudnud.